

Afgiftekantoor
1700 DILBEEK 1

Driemaandelijke
nieuwsbrief van de
werkgroep
STRAATKINDEREN
VAN ALAGOINHAS
1de trimester 2004
8^e jaargang nr. 1

V.U. Piet Paul
Zonnekouter 16
1700 DILBEEK

Pastoral Do Menor

Nieuwsbrief

België-Belgique
P.B.
1700 DILBEEK 1
2/2788

«LIJN1»
«LIJN2»
«STRAAT»
«STAD»
«LAND»

Itterbeek, 24 maart 2004.

Beste Vrienden van Freddy,

Wanneer Brazilië rond deze tijd al eens in het nieuws komt dan is het, negen kansen op tien, met het carnaval van Rio. Deze wereldvermaarde feestelijkheden zijn dan ook de moeite waard en de meesten onder ons hebben er alvast reportages van gezien op het televisiescherm.

Wij koele noorderlingen kijken dan wel verwonderd naar deze uitgelaten menigte rijk uitgedoste feestvierders, want we hebben wel al eens gehoord dat deze kleurlingen (want dat zijn al deze samba-dansers en danseressen) zich het brood uit de mond sparen, in de (meestal ijdele) hoop een dikke prijs te winnen en zo een tijdlang uit de miserie te geraken.

Zo is het inderdaad meestal in Rio, maar Brazilië beslaat een half werelddeel, en in de arme lidstaten van het noorden –en dus ook in Bahia, waar Freddy zijn werkterrein heeft, liggen de accenten toch enigszins anders.

Ook daar wordt carnaval gevierd, maar volkser, zonder grote 'tralala'. Hier is dit feestelijk gebeuren geen 'show' maar een vrolijke uitlaatklep om even de grauwe alledaagsheid te vergeten...

Brazilië is nog steeds het land van de grote tegenstellingen. Een kleine elite, onnoemelijk rijk, en daarnaast de grote massa, straatarm, letterlijk en figuurlijk. Vooral de allerzwaksten, kinderen, vrouwen en ouderlingen, dragen de zwaarste lasten.

Freddy heeft zich vooral hún lot ter harte genomen. Zowel in de "Sitio" als in het vrouwen tehuis van Alagoinhas wordt niet alleen voor hun opvang en dagelijkse kost gezorgd, maar krijgen ze vooral een degelijk onderwijs en beroepsopleiding, die hen voor het eerst een betere toekomst in het vooruitzicht stelt.

Bij ons volgt op carnaval de vastenperiode. Misschien kunnen we iets van datgene wat we ons ontzeggen aan het project van Freddy overmaken.

In naam van zijn straatkinderen hartelijk dank!

De redactie.

Pastoral do Menor de Alagoinhas

BR 101, Km 101 - Caixa Postal 48
48100-000 - Alagoinhas - Bahia
Fone (075) 442-1948
Fax (075) 422-2362
C.G.C. 16.130.585/0001-02
Insc. Estadual 37.186.366-NO

Itterbeek , 16 december 2003

Beste mensen, vrienden allemaal,

Deze nieuwsbrief is de eerste van dit nieuwe jaar 2004. Laat ons hopen dat hij nog heel dikwijls mag verschijnen. Het verloop van de laatste drie maanden was wel niet zo rustig als dat we het ons hadden voorgesteld. In januari ben ik bijna de hele maand in Goiás geweest om de "Nazareth-maand" van de priesterfraterniteit Jezus + Caritas (gebouwd op de spiritualiteit van Charles de Foucauld) te coördineren. Het was vermoeiend maar heel deugddoend. We waren er samen met een 15tal andere priesters, komend uit alle streken van Brazilië. Het ging door op het verblijf van de plaatselijke bisschop van de 5de januari tot de 29ste. De bedoeling van deze maand is de deelnemers deze spiritualiteit beter te leren kennen en dan de gelegenheid te geven een definitief of voorlopig engagement aan te gaan waarin men belooft op te komen voor de meest noodbehoefte mensen of te trachten de aanwezigheid van Gods' genade daar te brengen waar zij weinig wordt ervaren.

In februari werd het werk met onze kinderen en tieners weer helemaal opgenomen. Werk genoeg nu er heel wat werd omgevormd en geherstructureerd binnen de vereniging. Alles werd herzien, anders opgezet, anders aangepakt, vooral om onze kinderen en tieners steeds meer en beter zelfstandig te maken... hun eigen lot beter in handen te nemen. De ouders werden ook inniger op hun verantwoordelijkheid gewezen. Het is vanzelfsprekend dat dit niet altijd even gemakkelijk van een leien dakje loopt. Maar gevolgd gevend aan onze pedagogische opstelling was dit wel nodig, zeker en vast om elke vorm van paternalisme en assistentieschap weg te werken. Daardoor moest ook de gemeente haar taak beter op zich nemen... zijn scholen moesten opengesteld worden voor onze kinderen en tieners. Dat is dan ondertussen van de baan, maar het ging allemaal niet zo eenvoudig. We hebben nu ook onze eigen activiteiten beter onderverdeeld tussen kinderen en tieners. Elk heeft nu zijn eigen zeer goed onderbouwd en pedagogisch meer verantwoord programma. De kinderen en de tieners zelf voelen er zich ook, bij nader inzien, beter bij.

Zoals in vorige brief al aangehaald werd, is onze hardste pijn toch wel het feit dat we, sinds begin dit jaar, omwille van financiële redenen (geldtekort), hopelijk maar voorlopig, onze beroepsschool "Nonkel Simon" is moeten gesloten worden. Ook al hadden we het in de gaten sinds de maand augustus vorig jaar (toen het al echt moeilijk begon te worden), kwam het toch nog wel heel hard aan als dit op het einde van vorig schooljaar een zekerheid werd. We hebben nu een speciale commissie in het leven geroepen om dit probleem met de horens te vatten en zo vlug mogelijk oplossingen te vinden. Het grondprobleem blijft toch ondanks al het ernstige werken, bestuderen en mogelijke oplossingen zoeken en vinden, draaien rond de vraag: "Waar gaat Mozes de mosterd halen (of vinden)?" We zijn hieromtrent vooral in Brazilië zelf aan het zoeken... maar oh! zó moeilijk!!!

Zoals de meesten onder jullie wel weten, ben ik al heel wat jaren diabetisch. De laatste zes jaren zelfs insulineafhankelijk. Als gevolg hiervan samen met de voortdurende hardere stresstoestand (vooral door het werk van de "Pastoral do Menor de Alagoinhas"), ben ik dan begin maart in alle rapte gedurende een volle week opgenomen geweest in de

intensieve zorgafdeling (daarna een paar dagen nog in een afgezonderde ziekenkamer) van het particuliere hospitaal van Alagoinhas met heel harde en venijnige pijnen in de borststreek en linkerbovenarm. Hartproblemen! Ik ben nu nog altijd in onderzoek en behandeling maar toch is er al een nogal ernstige hartfibrose vastgesteld aan de linker beneden kant van het hart. De spier is daar een bundeltje vezels geworden en dus met andere woorden totaal zonder functie... gevolg hiervan is dat het hart bijna 20% van zijn spiercapaciteit is kwijt gespeeld. Het wordt dus oppassen, kalmer aan doen, regime, en voor de rest van het leven een dosis medicamenten erbij... We blijven in ieder geval optimistisch verder doen, ook al is het nu dringend nodig anders te gaan werken en te gaan leven. En om eerlijk te zijn dat moet ik nu absoluut en resoluut gaan leren, en dat is nu allemaal voor mij gans nieuw. In ieder geval staan heel veel mensen achter mij om me hierbij te helpen. Het werkelijk doen is dan wel mijn eigen opdracht en verantwoordelijkheid. Ik weet het klaar en duidelijk. "Of ik luister naar de dokter en verander mijn ritme of het wordt binnen de volgende jaren een harttransplantatie". Hopelijk niet. Ik ben er de grootste verantwoordelijke voor!

En nu nog even terug naar onze "Pastoral". Miljoenen kinderen in Brazilië wonen heel slecht, in krothuizen of in sloppenwijken. Hun ouders kunnen niet voor ze opkomen; ze zijn vaak zelf nog maar kinderen van vijftien, zestien jaar oud. Velen zijn verslaafd, hebben geen geld en geen opleiding. Liever dan hun kinderen te motiveren naar school te gaan, laten ouders hun kinderen bedelen. Deze kinderen hebben geen voorbeeld om zich aan op te trekken. Ze ontwikkelen zich tot kleine snelle donderstenen die kunnen jatten als raven. Ze hebben een enorme overlevingsdrang, maar ze zijn ook enorm kwetsbaar, omdat ze geen kans krijgen kind te zijn. "Als kind alleen op straat ben je voortdurend op je hoede"

In een project zoals het onze hier in Alagoinhas, kunnen kinderen, en tieners en jongeren de andere kant van het leven ervaren. Door ze verantwoorde en pedagogische tijdsbesteding te bieden, krijgen kinderen structuur in hun leven. In het project "Pastoral do Menor de Alagoinhas" gaat dit in samenwerking met vele weldoeners uit Europa en Brazilië, met gemeente- en staatsoverheid, met vrijwilligers uit de plaatselijke maatschappij. Buiten de schooltijd komen deze kinderen naar het project. Zo worden ze van het straatleven weg gehouden. Bij ons krijgen ze huiswerkbegeleiding, rekenen en taalverbetering, 3 maaltijden, vrije tijdsbegeleiding, voorbereiding op de latere beroepsschool, en als het God belieft, binnenkort opnieuw beroepsopleiding. Op deze manier krijgen de kinderen ruimte om te spelen, te leren en respect te krijgen voor elkaar. Ze gaan beseffen dat er meer is dan het leven dat ze gewoon zijn en krijgen perspectief op een betere toekomst, een doel om voor te werken.

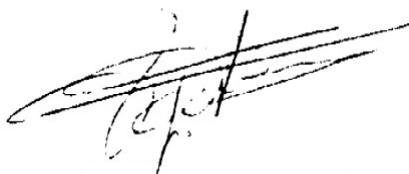
Een druppel op de hete plaat misschien, maar ieder kind, tiener of jongere is er één. Eén kind steunen betekent dat in ieder geval dat kind niet 24 uur per dag op straat rondzwerft, tot last zijnde van iedereen, met iedere nacht weer de kans doodgeschoten te worden door de politie in opdracht van de plaatselijke burgerij. Eén kind dat op zijn of haar twaalfde jaar niet de criminaliteit of de prostitutie in hoeft om te kunnen overleven. "NOG EEN KIND MET EEN TOEKOMST BUITEN DE SLOPPENWIJKEN!"

Dus... om het perspectief van de kinderen weer terug te brengen moet de armoede-, de miserie- of de criminaliteitscyclus doorbroken worden. In Alagoinhas werd ons werk opgezet om opvang te bieden aan kansarme en kansloze kinderen, tieners en jongeren. Onze programma's bieden de dag van vandaag een structuur aan om 528 kinderen en tieners de dag op een pedagogische verantwoorde manier te laten doorbrengen en ze zo van 't straat te houden. Er is duidelijk ondersteuning van hun onderwijs, de creativiteit wordt gestimuleerd en ze worden in aanraking gebracht met hun eigen cultuur (muziek, dans, tradities). De kinderen wordt ruimte aangeboden om te spelen, te leren en evenwichtig op te groeien als mens. Ze gaan zich realiseren dat er

meer is dan het leven op de straat, ze krijgen een levensdoel voor ogen. De "Pastoral" maakt de kinderen, tieners en jongeren niet van zich afhankelijk, maar legt een basis die hun eigen continuïteit kan waarborgen

Op het einde van deze nieuwsbrief wil ik elk van jullie weer eens bedanken voor de steun die we opnieuw dit jaar opnieuw mochten ondervinden. Dat God het jullie vergoede!

Veel liefs en nog een hartelijke vrienden- en broedergroet van
Freddy

EMMY UIT IEPER OP BEZOEK

(n.v.d.r. : wat laat om te verschijnen in ons boekje maar toch fijn om te publiceren!!!)

Op 11 juli 2003 nam ik het vliegtuig naar Salvador de Bahia.

Wanneer ik in Lissabon moest wachten op mijn volgende vliegtuig spookten er allerlei vragen door mijn hoofd. 'Hoe zal het zijn in Brazilië?', 'Wat zal ik er allemaal meemaken?', maar ook 'Aan wat begin ik nu weer?'

Maar toch zag ik het helemaal zitten!!

Na enkele uren kwam ik eindelijk aan in Salvador. Toen ik door het venstertje van het vliegtuig keek, kon ik mijn ogen niet geloven. Al die lichtjes, het was prachtig!!!

Ik was zo blij dat ik er eindelijk was, maar toen kreeg ik nog 3 papieren in mijn handen gestopt waar ik niets van begreep. Gelukkig stonden de mensen klaar om mij te helpen en zo kon ik eindelijk mijn valies gaan nemen en mijn 'intrede' nemen.

Toen keek ik wat rond, en zag ik er een meneer staan waarvan ik dacht: 'dat is Freddy', en ja, het was zo!! Ik maakte dan dus kennis met Freddy en ook met Lucia, want zij was ook meegekomen, wat ik leuk vond.

Toen we vertrokken naar Alagoinhas keek ik eerst nog wat rond me, en ik zag al veel te veel. Maar ik was zo moe van de vlucht dat ik gewoon in slaap ben gevallen.

Eenmaal we er waren heb ik nog een douche genomen en ben ik in mijn bedje gekropen en heb ik geslapen als een roosje!

De eerste dag ging ik naar de stad. Er was al volop feest in de stad. Ik voelde me ook wel 'bekeken'. Nu was ik eens de 'vreemdelinge'.

In de supermarkt vond ik het raar. Er waren jongeren die je boodschappen vulden in zakken en die deze brachten naar de auto, om dan een fooi te krijgen. Voor de mensen die hier wonen is dit misschien normaal, maar voor mij was dit al 'raar'.

Wat me ook opviel is dat de dieren hier gewoon op straat rondlopen, we hebben wel meerdere keren moeten stoppen omdat er een hond voor de wagen stond.

Ook een gewoonte van Brazilië is dat je uw toiletpapier in een emmer moet werpen dat naast het toilet staat en niet in het toilet zelf!!! Eventjes wennen, maar het lukt wel.

Het 1e weekend ging ik mee naar Conde. Freddy vertelde me dat de weg naar Conde slecht is. Ik dacht dan ook slecht, maar dit had ik toch niet gedacht! Van links naar rechts vallen, wiebelen en wiebelen en maar hopen dat je niet zal omkantelen. Als de Belgen klagen over de wegen, dat ze dan maar eens naar Brazilië komen, dan zullen ze wel anders gaan praten!!

In Conde maakte ik een eucharistieviering mee. Eerst werd er gewandeld tot aan de kerk. Ik was wel geschrokken. Als je in België naar de mis gaat, zie je enkel oudere mensen (meestal toch) maar hier, amai, zeker niet! Van klein tot groot!! En zingen maar!! Ze krijgen er gewoon niet genoeg van!

Wanneer we terugreden naar Alagoinhas begon ik meer en meer te beseffen dat ik in Brazilië was!! Ik zag alle dingen dat ik normaal op televisie zie, maar nu in het echt! Is dit echt??? De vrouwen die in het meer staan en er hun was doen, vrouwen die met hun mand op hun hoofd de was wegbrengen, anderen die je met water ziet lopen (want in Conde hebben ze nog geen kraantjeswater..),...

Wat me ook opvalt, is dat de mensen hier in het donker over straat lopen, levensgevaarlijk, want je ziet hen bijna niet.

Op 15 juli kreeg ik mijn rondleiding op de Pastoral. Toen ik vroeg om foto's te mogen nemen, was dit direct goed!! Ik zag ook wel aan de kinderen dat ze dit zeer graag hadden. Ik kon dit niet begrijpen. Maar nu wel, want de meeste kinderen hebben gewoon geen foto van zichzelf.

De kinderen stelden me ook enorm veel vragen. Mijn probleem was wel dat ik de taal niet kon. Maar de meeste kinderen stelden dezelfde vragen en die woorden leer je dan ook al vlug.

Die middag knikkerde ik met de kinderen, ik amuseerde me rot, en de kinderen ook!! Die avond dacht ik na over de kinderen van België en de kinderen van de Pastoral. Ze zijn zo verschillend.

Wat ik ook eens deed in een klasje was bloemetjes maken met de kinderen. Gewoon een stukje stof nemen, een cirkel uitsnijden en de boordjes overplooien en naaien. Dan trek je aan het draadje en je bekomt een mooi bloempje. Je hebt echt niet veel nodig om je te amuseren. En ondertussen leren ze al wat werken met een naald. Ik vind dit toch al een begin!

Ik ben ook dikwijls naar de Oficinas geweest. Daar kunnen de kinderen dansen, muziek spelen, naaien, capoeira doen,.. .

Het dansen, ja, dat zit gewoon in hen!! En ze genieten ervan. Wat ik zeer goed vind, is dat je hier ook koken hebt. Zo leren de jongeren al eens iets maken om te eten. Je hebt er ook naaien en zo. Is ook goed voor de verdere toekomst. Zo kunnen ze kledij naaien,...

Hier kunnen de jongeren een keuze maken wat ze willen volgen en ze amuseren zich ook!! Natuurlijk is er af en toe eens ruzie en zitten ze elkaar in de haren, maar dat is ook wel een beetje normaal, denk ik. Ieder kind maakt ruzie (en niet alleen kinderen). Soms schrik je wel eens wanneer ze elkaar echt in de haren zitten, maar als je dan nadenkt erover. Dié kinderen hebben een verleden.....

De technische school vind ik ook zeer goed voor de jongeren. Ze leren er een job!! Zo kunnen ze wat maken van hun toekomst. In de Pastoral leren ze hen ook zo goed mogelijk hoe ze dat moeten doen. Ook maken ze hen verstaanbaar dat je niet zomaar te laat kan komen op je werk,... want deze jongeren gaan ook op stage.

Op een avond kwamen er 2 jongens aankloppen aan mijn deur. Carina (het meisje uit Oostenrijk die ook op de Pastoral aanwezig was, waarmee ik het huisje deelde) en ik lieten ze binnen. Ze vroegen ons iets om te drinken. Ze vroegen frisdrank. Ik deed het in een glas. De jongens namen het blik terug en deden hun drank van hun glas terug in het blik. Zij vonden het gewoon leuk om uit een blik te drinken. Eerst verstond ik echt niet wat ze deden, tot ik zag hoe leuk ze het vonden om uit een blikje te kunnen drinken. Kun je dit nu geloven??

Ik wou die kinderen graag altijd iets geven, maar dit was gewoon niet haalbaar. Want de kinderen zouden iedere dag komen, wat wel verstaanbaar is.

In Salvador vond ik dat je het verschil tussen arm en rijk zeer goed zag. Wanneer je mensen ziet liggen in de straten, die daar slapen met een karton op hen, dan krijg je het toch wel moeilijk. Of wanneer er kinderen naar je toe komen gelopen, bedelend om geld, met de tranen in hun ogen.. Dat is hard om te zien!!

En wanneer je er over hoort, vind je het erg. Je kan je het ook wel voorstellen, maar toch.. Eénmaal je het met je eigen ogen ziet....

Na een goeie maand moest ik Brazilië verlaten en terug naar België gaan, met veel pijn in mijn hart..

Maar deze maand heeft mij ook enorm veel bijgeleerd! Over mezelf, over Brazilië, over België, over hét leven,..

De mensen in Brazilië zijn zeer sociaal en nodigen u graag uit. In België zou men zich soms liever verstoppen, zelfs voor de burens.. Om maar een klein voorbeeldje te geven.

Voor mij is het een belevenis die ik nooit zal vergeten, een droom die werkelijkheid kwam!!

Aan mensen die er over denken om er ook eens naartoe te gaan zou ik zeggen: gewoon DOEN!!

Als laatste wil ik nog Freddy bedanken!! Freddy, bedankt voor alles!!! Bedankt voor uw gastvrijheid, en voor alles dat u deed voor me!!

Ook wil ik Peter en Joanna bedanken voor alles!!!

En iedereen van de Pastoral ook!!

BEDANKT!!

Vele groetjes,

Emmy.

Met droefheid in het hart vernamen we dat de vader van Guy (De Nocker) de avond van de 8ste maart ons heeft verlaten op weg naar de eeuwige rust.

Guy is een zeer goede vriend van Freddy en ook onze trouwe correspondent uit Salvador in Brazilië, die al een hele tijd zeer fijne en diepgaande artikeltjes maakt voor ons boekje.

We bieden hem en gans zijn familie onze christelijke deelneming aan en gebruiken daarvoor graag een tekstje dat Freddy schreef bij gelegenheid van het overlijden van vader Simon.

Om de vreugde die we vonden
om de dagen die we deelden
om het lied dat we zongen
en de woorden die we dronken
in de vroege schemeravond
bij het vuur van hout
en het luisteren naar stilte
om je warmte
om je rust
om je trouw
om jezelf nog
wil ik danken (Dankviering voor het leven van Simon Goven 14 juli 2002)

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Giften voor het straatkinderenproject van Freddy Goven in Alagoinhas kan je steeds overmaken via een overschrijving of via een permanente opdracht op rekening: **000-0173311-69**
van PROMA, Vorstlaan 199 te 1160 Brussel, met volgende vermelding:

PR 63.70.82 Fr. Goven / Braz.

Indien het jaarlijks totaal van je giften minstens **30 euro** bedraagt, ontvang je automatisch een fiscaal attest.

Vanaf 2002 geeft de Belgische overheid pas een fiscaal voordeel vanaf 30 euro. Maar deze 30 euro kost u dank zij het fiscaal attest in werkelijkheid slechts zo'n 15 euro (ongeveer 600 oude BEF). Houd hiermee rekening wanneer je het bedrag dat je écht wil delen gaat bepalen!

DAN K JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL